

משנה - מקואות

• [פרק א](#) • [פרק ב](#) • [פרק ג](#) • [פרק ד](#) • [פרק ה](#) • [פרק ו](#) • [פרק ז](#) • [פרק ח](#) • [פרק ט](#) • [פרק י](#)

פרק א

[משנה א](#) [משנה ב](#) [משנה ג](#) [משנה ד](#) [משנה ה](#) [משנה ו](#) [משנה ז](#)
[משנה ח](#)

פרק ב

[משנה א](#) [משנה ב](#) [משנה ג](#) [משנה ד](#) [משנה ה](#) [משנה ו](#) [משנה ז](#)
[משנה ח](#) [משנה ט](#) [משנה י](#)

פרק ג

[משנה א](#) [משנה ב](#) [משנה ג](#) [משנה ד](#)

פרק ד

[משנה א](#) [משנה ב](#) [משנה ג](#) [משנה ד](#) [משנה ה](#)

פרק ה

[משנה א](#) [משנה ב](#) [משנה ג](#) [משנה ד](#) [משנה ה](#) [משנה ו](#)

פרק ו

[משנה א](#) [משנה ב](#) [משנה ג](#) [משנה ד](#) [משנה ה](#) [משנה ו](#) [משנה ז](#)
[משנה ח](#) [משנה ט](#) [משנה י](#) [משנה יא](#)

פרק ז

[משנה א](#) [משנה ב](#) [משנה ג](#) [משנה ד](#) [משנה ה](#) [משנה ו](#) [משנה ז](#)

פרק ח

[משנה א](#) [משנה ב](#) [משנה ג](#) [משנה ד](#) [משנה ה](#)

פרק ט

משנה א משנה ב משנה ג משנה ד משנה ה משנה ו משנה ז

פרק י

משנה א משנה ב משנה ג משנה ד משנה ה משנה ו משנה ז
משנה ח

א

פרק

א

משנה

-

א

פרק

שש מעלות במקואות, זו למעלה מזו, וזו למעלה מזו. מי גבאים, שתה טמא ושתה טהור, טמא. שתה טמא ומלא בכלי טהור, טמא. שתה טמא ונפל כפר של תרומה, אם הדיח, טמא. ואם לא הדיח, טהור:

ב

משנה

-

א

פרק

מלא בכלי טמא ושתה טהור, טמא. מלא בכלי טמא ומלא בכלי טהור, טמא. מלא בכלי טמא ונפל כפר של תרומה, אם הדיח, טמא. ואם לא הדיח, טהור:

פרק א - משנה ג

נָפְלוּ מֵיִם טְמֵאִים וְשָׁתָה טְהוֹר, טְמֵא. נָפְלוּ מֵיִם טְמֵאִים וּמְלֵא בְכָלִי טְהוֹר,
טְמֵא. נָפְלוּ מֵיִם טְמֵאִים וְנָפַל כֶּכֶר שֶׁל תְּרוּמָה, אִם הִדִּיחַ, טְמֵא. וְאִם לֹא
הִדִּיחַ, טְהוֹר. רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר, בֵּין שְׁהִדִּיחַ בֵּין שְׁלֹא הִדִּיחַ, טְמֵא:

פרק א - משנה ד

נָפַל לְתוֹכָן מֵת, אוֹ שֶׁהִלֵּךְ בְּהֶן הַטְּמֵא, וְשָׁתָה טְהוֹר, טְהוֹר. אֶחָד מִי גִבְּאִים,
מִי בּוֹרוֹת, מִי שִׁיחִים, מִי מְעָרוֹת, מִי תַמְצִיּוֹת שֶׁפָּסְקוּ, וּמִקְוֹאוֹת שֶׁאֵין
בָּהֶם אַרְבָּעִים סָאָה, בְּשַׁעַת הַגְּשָׁמִים הַכֹּל טְהוֹר [ח]. פָּסְקוּ הַגְּשָׁמִים,
הַקְּרוֹבִים לְעִיר וְלַדֶּרֶךְ, טְמֵאִים. וְהִרְחוֹקִים, טְהוֹרִין, עַד שֶׁיִּהְיוּ לְכֹו רֹב בְּנֵי
אָדָם:

פרק א - משנה ה

מֵאִימָתִי טְהָרְתָן. בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים, מְשִׁירְבוּ וַיִּשְׁטְפוּ. וּבֵית הַלֵּל
אוֹמְרִים, רַבּוּ אָף עַל פִּי שְׁלֹא שֶׁטְפוּ. רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר, שֶׁטְפוּ אָף עַל פִּי
שְׁלֹא רַבּוּ. כְּשֶׁרִין לַחֲלָה וְלִטַּל מִהֶן לִידָּיִם:

פרק א - משנה ו

לְמַעַלָּה מִהֶן, מִי תַמְצִיּוֹת שְׁלֹא פָּסְקוּ [י]. שָׁתָה טְמֵא וְשָׁתָה טְהוֹר, טְהוֹר.
שָׁתָה טְמֵא וּמְלֵא בְכָלִי טְהוֹר, טְהוֹר. שָׁתָה טְמֵא וְנָפַל כֶּכֶר שֶׁל תְּרוּמָה, אָף
עַל פִּי שְׁהִדִּיחַ, טְהוֹר. מְלֵא בְכָלִי טְמֵא וְשָׁתָה טְהוֹר, טְהוֹר. מְלֵא בְכָלִי טְמֵא
וּמְלֵא בְכָלִי טְהוֹר, טְהוֹר. מְלֵא בְכָלִי טְמֵא וְנָפַל כֶּכֶר שֶׁל תְּרוּמָה, אָף עַל פִּי
שְׁהִדִּיחַ, טְהוֹר. נָפְלוּ מֵיִם טְמֵאִים וְשָׁתָה טְהוֹר, טְהוֹר. נָפְלוּ מֵיִם טְמֵאִים
וּמְלֵא בְכָלִי טְהוֹר, טְהוֹר. נָפְלוּ מֵיִם טְמֵאִים וְנָפַל כֶּכֶר שֶׁל תְּרוּמָה, אָף עַל

פי שהדיח, טהור. כשרים לתרומה ולטל מהם לידים:

פרק א - משנה ז

למעלה מהן, מקוה שיש בו ארבעים סאה, שבו טובלן ומטבילין. למעלה מהן, מעין שמימיו מעטין ורבו עליו מים שאובין, שנה למקוה לטהר באשברו, ולמעין להטביל בו בכל שהוא **{יג}**:

פרק א - משנה ח

למעלה מהן, מים מכין, שהן מטהרין בזוחליו. למעלה מהן, מים חיים, שבהן טבילה לזבים, והזיה למצרעים, וכשרים לקדש מהן מי חטאת:

פרק ב

פרק ב - משנה א

הטמא שירד לטבל, ספק טבל ספק לא טבל, אפלו טבל, ספק יש בו ארבעים סאה ספק אין בו. שני מקנאות, אחד יש בו ארבעים סאה ואחד שאין בו, טבל באחד מהם ואינו יודע באיזה מהן טבל, ספקו טמא:

פרק ב - משנה ב

מקוה שְנִמְדָד וְנִמְצָא חֶסֶר, כָּל טְהוֹרוֹת שֶׁנַּעֲשׂוּ עַל גִּבּוֹ לְמִפְרַע **[א]**, בֵּין בְּרִשּׁוֹת הַיְחִיד בֵּין בְּרִשּׁוֹת הָרַבִּים, טְמֵאוֹת. בְּמָה דְבָרִים אֲמוּרִים, בְּטִמְאַה חֲמוּרָה. אֲבָל בְּטִמְאַה קֵלָה, כְּגוֹן אֲכָל אֲכָלִים טְמֵאִים, וְשִׁתָּה מִשְׁקִין טְמֵאִים, בָּא רֵאשׁוֹ וְרַבּוֹ בְּמִים שְׂאוּבִים, אוֹ שֶׁנִּפְלוּ עַל רֵאשׁוֹ וְעַל רַבּוֹ שְׁלֶשֶׁה לָגִין מִים שְׂאוּבִין, וְיָרַד לְטָבֵל, סִפֵּק טָבֵל סִפֵּק לֹא טָבֵל, אֲפֹלוֹ טָבֵל, סִפֵּק יֵשׁ בוֹ אֲרֻבַּעִים סָאָה, אֶחָד יֵשׁ בוֹ אֲרֻבַּעִים סָאָה, וְאֶחָד שְׂאִין בוֹ, טָבֵל בְּאֶחָד מֵהֶן וְאֵינוֹ יוֹדֵעַ לְאִיזָה מֵהֶן טָבֵל, סִפֵּקוֹ טְהוֹר. רַבִּי יוֹסִי מְטַמֵּא, שְׂרַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר, כָּל דְּבָר שֶׁהוּא בְּחִזְקַת טְמֵאָה, לְעוֹלָם הוּא בְּפִסּוּלוֹ, עַד שֶׁיּוֹדֵעַ שֶׁטְהוֹר. אֲבָל סִפֵּקוֹ לְטַמֵּא וּלְטַמֵּא, טְהוֹר:

פרק ב - משנה ג

סִפֵּק מִים שְׂאוּבִין שֶׁטְהוּרוֹ חֲכָמִים, סִפֵּק נִפְלוֹ, סִפֵּק לֹא נִפְלוֹ, אֲפֹלוֹ נִפְלוֹ **[ג]**, סִפֵּק יֵשׁ בָּהֶם אֲרֻבַּעִים סָאָה סִפֵּק אֵין בָּהֶם, שְׁנֵי מִקְּוֹאוֹת, אֶחָד יֵשׁ בוֹ אֲרֻבַּעִים סָאָה וְאֶחָד אֵין בוֹ, נִפְלַל לְאֶחָד מֵהֶן וְאֵינוֹ יוֹדֵעַ לְאִיזָה מֵהֶן נִפְלַל, סִפֵּקוֹ טְהוֹר, מִפְּנֵי שֶׁיֵּשׁ לוֹ בְּמָה יִתְלָה. הֵיוּ שְׁנֵיהֶם פְּחוּתִים מֵאֲרֻבַּעִים סָאָה, וְנִפְלַל לְאֶחָד מֵהֶם וְאֵינוֹ יוֹדֵעַ לְאִיזָה מֵהֶן נִפְלַל, סִפֵּקוֹ טְמֵא, מִפְּנֵי שְׂאִין לוֹ בְּמָה יִתְלָה:

פרק ב - משנה ד

רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר, רְבִיעִית **[ה]** מִים שְׂאוּבִין בְּתַחֲלָה, פּוֹסְלִין אֶת הַמְּקוֹה, וְשֶׁלֶשֶׁה לָגִין עַל פְּנֵי הַמַּיִם. וְחֲכָמִים אוֹמְרִים, בֵּין בְּתַחֲלָה בֵּין בְּסוֹף, שְׁעוּרוֹ שְׁלֶשֶׁה לָגִין:

פרק ב - משנה ה

מקוה שיש בו שלש גמות של מים שאובין של לג, אם ידוע שנפל **ו** לתוכו ארבעים סאין מים כשרין עד שלא הגיעו לגמא השלישית, כשר. ואם לאו, פסול. ורבי שמעון מכשיר, מפני שהוא כמקוה סמוך למקוה:

פרק ב - משנה ו

המסנן את הטיט לצדדין ומשכו ממנו שלשה לגין, כשר. היה תולש ומשכו ממנו שלשה לגין, פסול. ורבי שמעון מכשיר, מפני שלא נתפון לשאב:

פרק ב - משנה ז

המניח קנקנים בראש הגג לנגבן ונתמלאו מים, רבי אליעזר אומר, אם עונת גשמים היא, אם יש בו כמעט מים בבור, ישבר. ואם לאו, לא ישבר. רבי יהושע אומר, בין קד ובין קד ישבר, או יכפה, אבל לא יערה **ז**:

פרק ב - משנה ח

הסיד ששכח עציץ בבור ונתמלא מים, אם היו המים צפים על גביו כל שהוא, ישבר. ואם לאו, לא ישבר, דברי רבי אליעזר. ורבי יהושע אומר, בין קד ובין קד ישבר **ח**:

פרק ב - משנה ט

המסדר קנקנים בתוך הבור **יג** ונתמלאו מים, אף על פי שבלע הבור את

פרק ב - משנה י

מקוה שישי בו ארבעים סאה מים וטיט, רבי אליעזר אומר, מטבילין במים ואין מטבילין בטיט. רבי יהושע אומר, במים ובטיט. באיזה טיט מטבילין. בטיט שהמים צפים על גביו. היו המים מצד אחד, מודה רבי יהושע שמטבילין במים ואין מטבילין בטיט. באיזה טיט אמרו. בטיט שהקנה יורד מאליו, דברי רבי מאיר. רבי יהודה אומר, מקום שאין קנה המדה עומד. אבא אלעזר בן דולעאי אומר, מקום שהמשקלת יורדת. רבי אליעזר אומר, היורד בפי חבית. רבי שמעון אומר, הנכנס בשפופרת הנוד. רבי אלעזר בר צדוק אומר, הנמדד בלג:

פרק ג

פרק ג - משנה א

רבי יוסי אומר, שני מקוואות שאין בהם ארבעים סאה, ונפלו לזה לג ומחצה ולזה לג ומחצה ונתערבו, כשרים, מפני שלא נקרא עליהן שם פסול. אבל מקוה שאין בו ארבעים סאה ונפלו בו שלשה לגין ונחלק לשנים, פסול, מפני שנקרא עליו שם פסול. ורבי יהושע מכשיר, שהיה רבי יהושע אומר, כל מקוה שאין בו ארבעים סאה ונפלו לו שלשה לגין וחסר אפלו קרטוב, כשר, מפני שחסרו לו שלשה לגין. וחכמים אומרים, לעולם הוא בפסולו, עד שיצא מפנו מלואו ועוד:

פרק ג - משנה ב

כיצד. הבור שפחצר ונפלו לו שלשה לגין, לעולם הוא בפסולו, עד שיצא ממנו מלואו ועוד, או עד שיעמיד בפצר ארבעים סאה ויטהרו העליונים מן התחתונים. רבי אלעזר בן עזריה פוסל, אלא אם כן פקק:

פרק ג - משנה ג

בור שהוא מלא מים שאובין והאמה נכנסת לו ויוצאה ממנו, לעולם [\[ז\]](#) הוא בפסולו, עד שיתחשב [\[ח\]](#) שלא נשתיר מן הראשונים שלשה לגין. שנים שהיו מטילין למקוה, זה לג ומחצה וזה לג ומחצה, הסוחט את כסותו ומטיל ממקומות הרבה, והמעה מן הצרצור ומטיל ממקומות הרבה, רבי עקיבא מכשיר, וחכמים פוסלין. אמר רבי עקיבא, לא אמרו מטילין, אלא מטיל. אמרו לו, לא כד ולא כד אמרו, אלא שנפלו לו שלשה לגין:

פרק ג - משנה ד

מכלי אחד, משנים ומשלשה, מצטרפין. ומארבעה, אין מצטרפין. בעל קרי החולה שנפלו עליו תשעה קבין מים, וטהור שנפלו על ראשו ועל רבו שלשה לגין מים שאובין, מכלי אחד, משנים ומשלשה, מצטרפין. מארבעה, אין מצטרפין. במה דברים אמורים. בזמן שהתחיל השני עד שלא פסק הראשון. ובמה דברים אמורים. בזמן שלא נתפון לרבות. אבל נתפון לרבות, אפלו קרטוב בכל השנה, מצטרפין לשלשה לגין:

פרק ד

פרק ד - משנה א

הַמְנִיחַ כָּלִים תַּחַת הַצֵּנוֹר, אֶחָד כָּלִים גְּדוֹלִים וְאֶחָד כָּלִים קְטַנִּים, אֶפְלוּ כָּלִי גָּלְלִים, כָּלִי אֲבָנִים, כָּלִי אֲדָמָה, פּוֹסְלִין אֶת הַמְּקוֹה. אֶחָד הַמְנִיחַ וְאֶחָד הַשּׁוֹכֵחַ, כְּדַבְּרֵי בֵּית שְׁמַאי. וּבֵית הַלֵּל מְטַהְרִין בְּשׁוֹכֵחַ. אָמַר רַבִּי מֵאִיר, נִמְנָו וְרַבּוּ בֵּית שְׁמַאי עַל בֵּית הַלֵּל. וּמוֹדִים בְּשׁוֹכֵחַ בְּחֹצֵר שֶׁהוּא טָהוֹר. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, עֲדִיין מַחְלֶקֶת בְּמִקּוֹמָה עוֹמְדָת:

פרק ד - משנה ב

הַמְנִיחַ טְבֵּלָא תַּחַת הַצֵּנוֹר, אִם יֵשׁ לָהּ לְבַזְבֹּז, פּוֹסְלָת אֶת הַמְּקוֹה. וְאִם לֹא, אֵינָה פּוֹסְלָת אֶת הַמְּקוֹה. זְקָפָה לְדוּחַ, בֵּין כֶּד וּבֵין כֶּד אֵינָה פּוֹסְלָת אֶת הַמְּקוֹה **[ב]**:

פרק ד - משנה ג

הַחוּטֵט בְּצֵנוֹר לְקַבֵּל צְרוּרוֹת **[ג]**, בְּשֵׁל עַץ, כֹּל שֶׁהוּא. וּבְשֵׁל חֶרֶס, רְבִיעִית. רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר, אִף בְּשֵׁל חֶרֶס, כֹּל שֶׁהוּא. לֹא אָמְרוּ רְבִיעִית אֶלָּא בְּשַׁבְּרֵי כָּלִי חֶרֶס. הָיוּ צְרוּרוֹת מִתַּחֲלָחִלִים בְּתוֹכוֹ, פּוֹסְלִים אֶת הַמְּקוֹה. יָרַד לְתוֹכוֹ עֶפֶר וְנִכְבָּשׁ, כָּשֶׁר. סֵלוֹן שֶׁהוּא צַר מְכָאן וּמְכָאן וְרַחֵב מִן הָאֲמָצֵעַ, אֵינוֹ פּוֹסֵל, מִפְּנֵי שֶׁלֹּא נַעֲשָׂה לְקַבְּלָהּ **[ד]**:

פרק ד - משנה ד

מִים שְׁאוּבִין וּמֵי גִשְׁמִים שֶׁנִּתְעַרְבוּ בְּחֹצֵר, וּבְעֵקֶה, וְעַל מַעְלוֹת הַמַּעְרָה, אִם רַב מִן הַכֶּשֶׁר, כָּשֶׁר. וְאִם רַב מִן הַפְּסוּל, פְּסוּל. מְחַצָּה לְמְחַצָּה, פְּסוּל. אֵימָתִי, בְּזִמּוֹן שֶׁמִּתְעַרְבִין עַד שֶׁלֹּא יִגְיעוּ לְמִקְוֵה. הָיוּ מְקַלְחִין בְּתוֹךְ הַמַּיִם,

אם ידוע שגנבל לתוכו ארבעים סאה מים פשרים, עד שלא ירד לתוכו שלשה לגין מים שאובין, פשר. ואם לאו, פסול:

פרק ד - משנה ה

השקת שבסלע, אין ממלאין ממנה, ואין מקדשין בה, ואין מזין ממנה, ואינה צריכה צמיד פתיל, ואינה פוסלת את המקוה. היתה כלי וחברה בסיד, ממלאין בה, ומקדשין בה, ומזין ממנה, וצריכה צמיד פתיל, ופוסלת את המקוה. נקבה מלמטה או מן הצד ואינה יכולה לקבל מים כל שהם, כשרה. וכמה יהיה בנקב. כשפופרת הנוד. אמר רבי יהודה בן בתירא, מעשה בשקת יהוא שהיתה בירושלים, והיתה נקובה כשפופרת הנוד, והיו כל הטהרות שבירושלים נעשות על גבה, ושלחו בית שמאי ופחתוה, שבית שמאי אומרים, עד שיפחתו רבה:

פרק ה

פרק ה - משנה א

מעין שהעבירו על גבי השקת, פסול **א**. העבירו על גבי שפה כל שהוא, כשר חוצה לה, שהמעין מטהר בכל שהוא. העבירו על גבי ברכה **ג** והפסיקו, הרי הוא כמקוה. חזר והמשיכו, פסול **ה** לזבים ולמצרעים ולקדש מהן מי חטאת, עד שיידע שיצאו הראשונים **ו**:

פרק ה - משנה ב

הַעֲבִירוּ עַל גְּבֵי כָּלִים אוֹ עַל גְּבֵי סַפְסָל, רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, הָרִי הוּא כְּמוֹ שֶׁהָיָה. רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר, הָרִי הוּא כְּמִקּוּהָ, וּבִלְבַד שְׁלֵא יִטְבִּיל עַל גְּבֵי הַסַּפְסָל:

פרק ה - משנה ג

מֵעַן שֶׁהוּא מְשׁוּדָּךְ כְּנֻדָּל, רַבָּה עָלָיו וְהִמְשִׁיכוֹ, הָרִי הוּא כְּמוֹ שֶׁהָיָה. הָיָה עוֹמֵד וְרַבָּה עָלָיו וְהִמְשִׁיכוֹ, שְׁוֵה לְמִקּוּהָ לְטַהַר בְּאֶשְׁבְּרוֹ, וְלִמְעַן לְהַטְבִּיל בּוֹ בְּכָל שָׁהוּא:

פרק ה - משנה ד

כָּל הַיָּמִים כְּמִקּוּהָ, שֶׁנֶּאֱמַר (בראשית א), וְלִמְקוּהָ הַיָּמִים קָרָא יָמִים, דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, הַיָּם הַגָּדוֹל כְּמִקּוּהָ. לֹא נֶאֱמַר יָמִים, אֶלָּא שֵׁשׁ בּוֹ מֵינֵי יָמִים הַרְבֵּה. רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר, כָּל הַיָּמִים מְטַהְרִים בְּזוּחְלִין, וּפְסוּלִין לְזָבִין וְלִמְצַרְעִים, וְלִקְדָּשׁ מֵהֶם מִי חֲטָאת:

פרק ה - משנה ה

הַזּוּחְלִין, כְּמֵעַן. וְהַנוֹטְפִים, כְּמִקּוּהָ. הַעִיד רַבִּי צְדוּק עַל הַזּוּחְלִין שֶׁרָבוּ עַל הַנוֹטְפִים, שֶׁהֵם כְּשָׂרִים. וְנוֹטְפִים שֶׁעֲשָׂאָן זּוּחְלִין, סוּמְדָּ אֶפְלוּ מִקָּל, אֶפְלוּ קָנָה, אֶפְלוּ זָב וְזָבָה, יוֹרֵד וְטוֹבֵל, דְּבָרֵי רַבִּי יְהוּדָה. רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר, כָּל דְּבָר שֶׁהוּא מְקַבֵּל טְמֵאָה, אֵין מְזַחֲלִין בּוֹ:

פרק ה - משנה ו

גַּל שְׁנַתְלֵשׁ וּבוֹ אַרְבַּעִים סָאָה, וְנֹפֵל עַל הָאָדָם וְעַל הַכֵּלִים, טְהוּרִים. כָּל מְקוֹם שֶׁיֵּשׁ בוֹ אַרְבַּעִים סָאָה **[יג]**, טוֹבְלִין וּמְטַבְּלִין. מְטַבְּלִין בְּחַרְיָצִין וּבְנִעְצִים וּבְפָרְסַת הַחֲמוֹר הַמְעֻרְבֶת בְּבִקְעָה. בֵּית שְׂמַאי אוֹמְרִים, מְטַבְּלִין בְּחַרְדְּלִית. בֵּית הַלֵּל אוֹמְרִים, אֵין מְטַבְּלִין. וּמוֹדִים שֶׁהוּא גוֹדֵר כֵּלִים וְטוֹבֵל בָּהֶם. וְכֵלִים שֶׁגִּדְרָה בָּהֶם, לֹא הִטְבְּלוּ:

פרק ו

פרק ו - משנה א

כָּל הַמְעֻרָב לַמְקוֹה, כַּמְקוֹה. חוּרֵי הַמְעֻרָה וְסֻדְקֵי הַמְעֻרָה, מְטַבְּלִין בָּהֶם כְּמָה שֶׁהֵם **[א]**. עֵקֶת הַמְעֻרָה, אֵין מְטַבְּלִין בָּהּ אֶלָּא אִם כֵּן הִיְתָה נְקוּבָה כְּשִׁפּוּפְרַת הַנּוֹד. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, אֵימַתִּי, בְּזִמְנוֹ שֶׁהִיא מַעֲמֶדֶת עֲצָמָה. אָבֵל אִם אֵינָה מַעֲמֶדֶת עֲצָמָה, מְטַבְּלִין בָּהּ כְּמָה שֶׁהִיא:

פרק ו - משנה ב

דְּלִי שֶׁהוּא מְלֵא כֵלִים וְהִטְבְּלוֹ, הָרִי אֵלוֹ טְהוּרִים **[ב]**. וְאִם לֹא טָבֵל, אֵין הַמַּיִם מְעֻרְבִין, עַד שֶׁיְהִיוּ מְעֻרְבִין כְּשִׁפּוּפְרַת הַנּוֹד:

פרק ו - משנה ג

שְׁלֹשָׁה מְקוֹאוֹת, בְּזֶה עֶשְׂרִים סָאָה, וּבְזֶה עֶשְׂרִים סָאָה, וּבְזֶה עֶשְׂרִים סָאָה, מִיָּם שְׂאוּבִין, וְהַשְּׂאוּב מִן הַצַּד, וְיִרְדּוּ שְׁלֹשָׁה וְטַבְּלוּ בְּהוֹן וְנִתְעַרְבוּ, הַמְּקוֹאוֹת טְהוֹרִין וְהַטּוֹבְלִים טְהוֹרִים. הִזָּה הַשְּׂאוּב בְּאִמְצַע, וְיִרְדּוּ שְׁלֹשָׁה וְטַבְּלוּ בְּהֵם וְנִתְעַרְבוּ, הַמְּקוֹאוֹת כְּמוֹת שְׁהִיוּ, וְהַטּוֹבְלִים כְּמוֹת שְׁהִיוּ:

פּרָק ו - מִשְׁנָה ד

הַסְּפּוּג וְהַדְּלִי שְׁהִיוּ בְּהוֹן שְׁלֹשָׁה לַגִּין מִיָּם וְנִפְּלוּ לַמְּקוֹהָ, לֹא פְּסְלוּהוּ, שְׁלֹא אָמְרוּ אֶלָּא שְׁלֹשָׁה לַגִּין שְׁנִפְּלוּ:

פּרָק ו - מִשְׁנָה ה

הַשְּׂדֵה וְהַתְּבָה שְׁבִיָּם, אֵין מְטַבֵּילִין בְּהֵם, אֶלָּא אִם כֹּן הָיוּ נִקְוִבִין כְּשִׁפּוּפֶרֶת הַנּוֹד. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, בְּכָלִי גְדוֹל, אַרְבָּעָה טַפָּחִים. וּבִקְטָן, רַבּוּ. אִם הִזָּה שֶׁק אֹו קָפָה, מְטַבֵּילִין בְּהֵם כְּמָה שְׁהֵם, מִפְּנֵי שֶׁהַמַּיִם מְעַרְבִין. הָיוּ נִתְוַנְּנִים תַּחַת הַצִּנּוֹר, אֵינָם פּוֹסְלִים אֶת הַמְּקוֹהָ, אֶלָּא **{ט}** מְטַבֵּילִין אוֹתוֹן וּמַעְלִין אוֹתוֹן כְּדַרְכּוֹ:

פּרָק ו - מִשְׁנָה ו

גִּסְטָרָא שְׁבַמְקוֹה וְהַטְּבִיל בְּהָ אֶת הַכְּלִים, טְהוֹרוּ מִטְּמֵאָתוֹן **{י}**, אֶבֶל טְמֵאִים עַל גַּב כְּלֵי חָרָס. אִם הָיוּ הַמַּיִם צְפִים עַל גַּבּוֹ כֹּל שְׁהוֹן, טְהוֹרִין. מִעַן הַיּוֹצֵא מִן הַתְּנּוֹר וְיִרְדּוּ וְטַבְּלוּ בְּתוֹכוֹ, הוּא טְהוֹר **{יא}** וְיִדְּיוּ טְמֵאוֹת. וְאִם הָיוּ עַל גַּבּוֹ רוּם יִדְּיוּ **{יב}**, אִף יִדְּיוּ טְהוֹרוֹת:

פרק ו - משנה ז

ערוב מקואות, כשפופרת הנוד, כעביה וכחללה, כשתי אצבעות חוזרות למקומן. ספק כשפופרת הנוד, ספק שאינה כשפופרת הנוד, פסולה, מפני שהיא מן התורה. וכן פזית מן המת ופזית מן הנבלה וכעדשה [יג] מן השרץ. כל שיצמד כשפופרת הנוד, ממעטה. רבן שמעון בן גמליאל אומר, כל שהוא מברית המים, טהור [יד]:

פרק ו - משנה ח

מטהרים את המקואות, העליון מן התחתון, והרחוק מן הקרוב. כיצד. מביא סלון של חרס או של אבר [טז], ומניח ידו תחתיו, עד שהוא מתמלא מים, ומושכו ומשיקו, אפלו כשערה, דיו. היה בעליון ארבעים סאה ובתחתון אין כלום, ממלא בכתף ונותן לעליון, עד שיירדו לתחתון ארבעים סאה:

פרק ו - משנה ט

כתל שבין שתי מקואות שנסדק לשתי, מצטרף. ולערב, אין מצטרף [יט], עד שיהא במקום אחד כשפופרת הנוד. רבי יהודה אומר, חלופי הדברים. נפרצו זה בתוך זה, על רום, כקלפת השום. ועל רחב, כשפופרת הנוד:

פרק ו - משנה י

האביק שבמרחץ, בזמן שהוא באמצע, פוסל [כ]. מן הצד, אינו פוסל, מפני שהוא כמקנה סמוך למקנה, דברי רבי מאיר. וחכמים אומרים, אם מקבלת האמבטי רביעית עד שלא יגיעו לאביק, כשר. ואם לאו, פסול. רבי אלעזר ברבי צדוק אומר, אם מקבל האביק כל שהוא, פסול:

פרק ו - משנה יא

המטהרת שבמרחץ, התחתונה מלאה שאובין והעליונה מלאה כשרין, אם יש פנגד הנקב שלשה לגין, פסול **[כב]**. כמה יהא בנקב ויהיה בו שלשה לגין. אחד משלש מאות ועשרים לברכה, דברי רבי יוסי. ורבי אלעזר אומר, אפלו התחתונה מלאה כשרים והעליונה מלאה שאובין ויש בצד הנקב שלשה לגין, כשר, שלא אמרו אלא שלשה לגין שנפלו:

פרק ז

פרק ז - משנה א

יש מעלין את המקוה ולא פוסלין **[א]**, פוסלין ולא מעלין, לא מעלין ולא פוסלין. אלו מעלין ולא פוסלין, השלג, והברד, והכפור, והגליד, והמלח, והטיט הנרוק **[ב]**. אומר רבי עקיבא, היה רבי ישמעאל דן פנגדי לומר, השלג אינו מעלה את המקוה. והעידו אנשי מידבא משמו **[ג]** שאמר להם, צאו והביאו שלג ועשו מקוה בתחלה. רבי יוחנן בן נורי אומר, אבן הברד, כמים. כיצד מעלין ולא פוסלין. מקוה שיש בו ארבעים סאה חסר אחת, נפל מהם סאה לתוכו והעלהו, נמצאו מעלין ולא פוסלין:

פרק ז - משנה ב

אלו פוסלין ולא מעלין, המים, בין טמאים בין טהורים, ומי כבשים ומי שלקות, והתמד עד שלא החמיץ. כיצד פוסלין ולא מעלין. מקוה שיש בו ארבעים סאה חסר קרטוב, ונפל מהן קרטוב לתוכו, לא העלהו, פוסלו

בְּשֵׁלֶשֶׁה לַגִּיּוֹן. אֲבָל שְׂאֵר הַמִּשְׁקִין, וּמֵי פְרוֹת, וְהַצִּיר, וְהַמְרִיס, וְהַתְּמָד
מִשְׁהַחֲמִיץ, פְּעָמִים מֵעֲלִין וּפְעָמִים שְׂאִינָן מֵעֲלִין. כִּיצַד. מִקּוֹה שְׂיֵשׁ בּוֹ
אַרְבָּעִים סָאָה חֶסֶר אַחַת, נִפְּל לְתוֹכוֹ סָאָה מֵהֶם, לֹא הֶעֱלָהוּ. הָיָה בּוֹ
אַרְבָּעִים סָאָה, נָתַן סָאָה וְנִטַּל סָאָה, הָרִי זֶה כָּשֵׁר:

פרק ז - משנה ג

הִדִּיחַ בּוֹ סְלִי זֵיתִים וְסְלִי עֲנָבִים, וְשָׁנָה אֶת מְרָאִיו, כָּשֵׁר {ז}. רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר,
מִי הֶצְבַּע פּוֹסְלִין אוֹתוֹ בְּשֵׁלֶשֶׁה לַגִּיּוֹן, וְאִינָן פּוֹסְלִין אוֹתוֹ בְּשָׁנוּי מְרָאָה. נִפְּל
לְתוֹכוֹ יָיִן, וּמַחֵל {ח}, וְשָׁנָה אֶת מְרָאִיו, פְּסוּל {ט}. כִּיצַד יַעֲשֶׂה. יִמְתִּין לוֹ עַד
שְׂיֵרְדוּ גִשְׁמִים וַיַּחֲזְרוּ מְרָאֵיהֶן לְמְרָאָה הַמַּיִם. הָיָה בּוֹ אַרְבָּעִים סָאָה,
מִמֶּלֶא בְּכַתְּף וְנוֹתֵן לְתוֹכוֹ עַד שְׂיַחֲזְרוּ מְרָאֵיהֶן לְמְרָאָה הַמַּיִם:

פרק ז - משנה ד

נִפְּל לְתוֹכוֹ יָיִן אוֹ מַחֵל וְשָׁנָה מְקַצֵּת מְרָאִיו, אִם אֵין בּוֹ מְרָאָה מִים אַרְבָּעִים
סָאָה, הָרִי זֶה לֹא יִטְבַּל בּוֹ:

פרק ז - משנה ה

שְׁלֶשֶׁה לַגִּיּוֹן מִים, וְנִפְּל לְתוֹכוֹ קֶרְטוֹב יָיִן, וְהָרִי מְרָאֵיהֶן כְּמְרָאָה הַיָּיִן, וְנִפְּלוּ
לְמִקּוֹה, לֹא פְּסוּלוּהוּ {יא}. שְׁלֶשֶׁה לַגִּיּוֹן מִים חֶסֶר קֶרְטוֹב, וְנִפְּל לְתוֹכוֹ קֶרְטוֹב
חֶלֶב, וְהָרִי מְרָאֵיהֶן כְּמְרָאָה הַמַּיִם, וְנִפְּלוּ לְמִקּוֹה, לֹא פְּסוּלוּהוּ. רַבִּי יוֹחָנָן
בֶּן נוּרִי אוֹמֵר, הַכֹּל הוֹלֵךְ אַחֵר הַמְרָאָה:

פרק ז - משנה ו

מקוה שיש בו ארבעים סאה מכוונות, ירדו שנים וטבלו זה אחר זה, הראשון טהור, והשני טמא. רבי יהודה אומר, אם היו רגליו של ראשון נוגעות במים, אף השני טהור. הטביל בו את הסגוס והעלהו, מקצתו נוגע במים, טהור. הכר והקסת של עור, כיון שהגביה שפתותיהם מן המים, המים שבתוכן שאובין [יג]. כיצד יעשה, מטבילן ומעלה אותם דרך שוליהם:

פרק ז - משנה ז

הטביל בו את המטה, אף על פי שרגליה שוקעות בטיט העבה, טהורה, מפני שהמים מקדמין. מקוה שמיימיו מרדדיו, כובש אפלו חבילי עצים, אפלו חבילי קנים, כדי שיתפחו [יט] המים, ויורד וטובל. מחט שהיא נתונה על מעלות המערה, היא מוליך ומביא במים, כיון שעבר עליה הגל, טהורה:

פרק ח

פרק ח - משנה א

ארץ ישראל טהורה, ומקואותיה טהורים [ב]. מקואות העמים שבחוצה לארץ, כשרים לבעלי קריין, אפלו נתמלאו בקילון. שבארץ ישראל, שחוץ למפתח, כשרים אף לנדות. מלפנים מן המפתח, כשרים לבעלי קריין, ופסולים לכל הטמאים. רבי אליעזר אומר, הקרובים לעיר ולדרך, טמאים, מפני הכביסה. והרחוקים, טהורים:

פרק ח - משנה ב

אלו בעלי קריין שהם צריכין טבילה. ראה מים חלוקים או עכורים, בתחלה, טהור. באמצע ובסוף, טמא [ד]. מתחלה ועד סוף, טהור [ה]. לבנים ונמשכים, טמא. רבי יוסי אומר, לבנים כעכורים:

פרק ח - משנה ג

המטיל טפין עבות מתוך האמה, טמא [ו], דברי רבי אלעזר חסמא. המהרהר בליקה ועמד ומצא בשרו חס, טמא [ח]. הפולטת זרע ביום השלישי, טהורה, דברי רבי אלעזר בן עזריה. רבי ישמעאל אומר, פעמים שהם ארבע עונות, פעמים שהם חמש, פעמים שהם שש. רבי עקיבא אומר לעולם [ט], חמש:

פרק ח - משנה ד

נכרית שפלטה שכבת זרע מישראל, טמאה. בת ישראל שפלטה שכבת זרע מנכרי, טהורה. האשה ששמשה ביתה, וירדה וטבלה, ולא כבדה את הבית, כאלו לא טבלה. בעל קרי שטבל ולא הטיל את המים, כשטיל את המים, טמא. רבי יוסי אומר, בחולה ובזקן [יב], טמא. בילד ובבריא, טהור:

פרק ח - משנה ה

נדה שנתנה מעות בפיה וירדה וטבלה, טהורה מטמאתה [יג], אבל טמאה היא על גב רקה. נתנה שערה בפיה, קפצה ידה, קרצה שפתותיה, כאלו לא טבלה. האוחז באדם ובכלים ומטבילן, טמאין. ואם הדיח את ידו [יד]

בַּמַּיִם, טְהוּרִים. רַבִּי שְׁמַעוֹן אֹמֵר, יִרְפָּה, כְּדֵי שְׁיָבֹאוּ בָהֶם מַיִם [יח]. בַּיַּת
הַסְּתָרִים, בַּיַּת הַקְּמָטִים, אֵינֶן צָרִיכִין שְׁיָבֹאוּ בָהֶן מַיִם:

ט

פרק

א

משנה

-

ט

פרק

אֵלּוּ חוֹצְצִין בְּאֶדָם [א], חוּטֵי צֶמֶר וְחוּטֵי פִּשְׁתָּן וְהַרְצוּעוֹת שֶׁבְּרֵאשֵׁי הַבְּנוֹת.
רַבִּי יְהוּדָה אֹמֵר, שֶׁל צֶמֶר וְשֶׁל שֵׁעַר אֵינָם חוֹצְצִין, מִפְּנֵי שֶׁהַמַּיִם בָּאִין
בָּהֶם:

ב

משנה

-

ט

פרק

קִלְקִי הַלֵּב וְהַזָּקוֹן, וּבֵית הַסְּתָרִים בְּאִשָּׁה, לְפָלוּף שְׁחוּץ לְעֵין, וְגִלְד שְׁחוּץ
לְמַכָּה, וְהַרְטִיָּה שְׁעָלֶיהָ, וְשֶׁרָף הַיָּבֵשׁ, וְגִלְדֵי צוּאָה שֶׁעַל בְּשָׂרוֹ, וּבְצֶק שֶׁתַּחַת
הַצֶּפֶרֶן, וְהַמְלֻמּוּלִין, וְטֵיט הַיָּנּוֹן, וְטֵיט הַיּוֹצְרִים, וְגַץ יוֹנִי. אֵיזָהוּ טֵיט הַיָּנּוֹן,
זֶה טֵיט הַבּוֹרוֹת, שֶׁנֶּאֱמַר (תהלים מ), וַיַּעֲלֵנִי מִבּוֹר שְׁאוֹן מַטֵּיט הַיָּנּוֹן. טֵיט
הַיּוֹצְרִין, כְּמִשְׁמַעוֹ. רַבִּי יוֹסִי מְטַהֵר בְּשֵׁל יוֹצְרִין וּמְטַמֵּא בְּשֵׁל מְרַקָּה. וְגַץ
יוֹנִי, אֵלּוּ יִתְדוֹת הַדְּרָכִים, שֶׁאֵין טוֹבְלִין בָּהֶן וְלֹא מְטַבִּילִין אוֹתָן. וְשֶׁאֵר כָּל
הַטֵּיט, מְטַבִּילִין בוֹ כִּשְׁהוּא לַח. וְלֹא יִטְבַּל בְּאֶבֶק שֶׁעַל רַגְלָיו [ד]. לֹא יִטְבַּל
אֶת הַקְּמָמוּס בַּפְּחָמִין, אֶלָּא אִם כֵּן שֶׁפִּשֵׁף:

ג

משנה

-

ט

פרק

אלו שאין חוצצין, קלקי הראש, ובית השחי (ה), ובית הסתרים באיש.
רבי אליעזר אומר, אחד האיש ואחד האשה, כל המקפיד עליו, חוצץ.
ושאין מקפיד עליו, אין חוצץ (ו):

פרק ט - משנה ד

לפלוף שבעין, וגלד שעל המפה, ושרף הלח, ולכלוכי צואה שעל בשרו,
וצואה שתחת הצפרו, וצפרו המדלדלת, כשות של קטן, לא טמא ולא
מטמא. קרום שעל המפה, טמא ומטמא (ט):

פרק ט - משנה ה

אלו חוצצים בכלים. הזפת והמור בכלי זכוכית, בין מבפנים בין מבחוץ.
על השלחן ועל הטבלה ועל הדרגש, על הנקיים, חוצצין. על הבלוסין, אינן
חוצצין. על מטות בעל הבית, חוצץ. ועל של עני, אינו חוצץ. על אכופ של
בעל הבית, חוצץ. ועל של זקקין, אינו חוצץ. ועל המרדעת, חוצץ. רבן
שמעון בן גמליאל (י) אומר, עד כאן האיתלקי:

פרק ט - משנה ו

על הבגדים, מצד אחד, אינו חוצץ. משני צדדין, חוצץ. רבי יהודה אומר
משום רבי שמעאל, אף מצד אחד. רבי יוסי אומר, של בנאים, מצד אחד.
ושל בור, משני צדדין:

פרק ט - משנה ז

מטפחת של זפתין ושל יוצרין ושל מפסלי אילנות, אין חוצצין. רבי יהודה אומר, אף של קוצין, פיוצא בהן. זה הכלל (טו), כל המקפיד עליו, חוצץ. ושאינו מקפיד עליו, אינו חוצץ:

פרק י

פרק י - משנה א

כל ידות הכלים שהכניסו שלא כדרךן, או שהכניסו כדרךן ולא מרקן, או שמרקן ונשברו, הרי אלו חוצצין (א). כלי שהטבילו דרך פיו, כאלו לא טבל. הטבילו כדרך בלא זבורית, עד שיטנו על צדו. כלי שהוא צר מכאן ומכאן ורחב מן האמצע, אינו טהור עד שיטנו על צדו. צלוחית שפיה שוקע, אינה טהורה עד שינקבנה מצדה. קלמרין הדיוטות, אינה טהורה עד שינקבנה מצדה. וקלמרין של יוסף הכהן היתה נקובה בצדה:

פרק י - משנה ב

הפר והפסת של עור, הרי אלו צריכין שיבאו בהם המים. פסת עגלה, והפדור, והאמום, והקמע, והתפלה, אינן צריכין שיבאו בהם המים. זה הכלל, כל שאין דרכו להכניס ולהוציא, טובלים סתומים:

פרק י - משנה ג

אלו שאינם צריכים שיבאו בהם המים, קשרי העני, והנימין, וחבט של סנדל, ותפלה של ראש בזמן שהיא חוצה, ושל זרוע בזמן שאינה עולה ויורדת, ואזני החמת, ואזני התרמול:

פרק י - משנה ד

אלו שהם צריכים שיבאו בהן המים, הקשר שבפרקסים שבכתף, ושפה של סדין צריך למתח, ותפלה של ראש בזמן שאינה חוצה, ושל זרוע בזמן שהיא עולה ויורדת, ושינצין של סנדל, ובגדים שהטבילן מכבסין, עד שיבעבעו. הטבילן נגובין, עד שיבעבעו וינחו מבעבעון:

פרק י - משנה ה

כל ידות הכלים שהם ארכין ועתיד לקצץ, מטבילן עד מקום המדה. רבי יהודה אומר, עד שיטביל את כלו. שלשלת דלי גדול, ארבעה טפחים, ושל קטן, עשרה, מטבילן עד מקום המדה. רבי טרפון אומר, עד שיטביל את כל הטבעת. החבל שהוא קשור בקפה אינו חבור, אלא אם כן תפר:

פרק י - משנה ו

בית שמאי אומרים, אין מטבילין חמין בצונן ולא צונן בחמין, לא יפים ברעים ולא רעים ביפים. בית הלל אומרים, מטבילין. כלי שהוא מלא משקין והטבילו, כאלו לא טבל. מלא מי רגלים, רואים אותם כאלו הם מים **[ח]**. מלא מי חטאת, עד שיירבו המים על מי חטאת **[ט]**. רבי יוסי אומר, אפלו כלי מחזיק כור ואין בו אלא רביעית, כאלו לא טבל:

פרק י - משנה ז

כָּל הָאֲכָלִין מִצְטָרְפִין לְפָסֵל אֶת הַגְּזוּיָה בְּכַחְצֵי פָרֶס. כָּל הַמְשָׁקִין מִצְטָרְפִין לְפָסֵל אֶת הַגְּזוּיָה בְּרַב־עֵית. זֶה חֹמֶר בְּשׁוֹתָהּ מְשָׁקִין טִמְאִין מִבְּמִקְוָה, שֶׁעָשׂוּ בּוֹ שְׂאֵר הַמְשָׁקִין כְּמִים:

פרק י - משנה ח

אֲכַל אֲכָלִים טִמְאִים, וְשֵׁתָה מְשָׁקִים טִמְאִים, טָבֵל וְהִקְיָאן, טִמְאִים, מִפְּנֵי שְׂאִינָן טְהוּרִים בְּגוּף. שֵׁתָה מִים טִמְאִים, טָבֵל וְהִקְיָאם, טְהוּרִים, מִפְּנֵי שֶׁהֵם טְהוּרִים בְּגוּף. בָּלַע טַבְעַת טְהוּרָה, נִכְנַס לְאֹהֶל הַמֵּת, הִזָּה וְשָׁנָה וְטָבֵל וְהִקְיָאָה, הָרִי הִיא כְּמוֹת שְׁהִיתָה. בָּלַע טַבְעַת טִמְאָה, טוֹבֵל וְאוֹכֵל בְּתְרוּמָה. הִקְיָאָה, טִמְאָה וְטִמְאָתוֹ {יא}. חָץ שֶׁהוּא תְּחוּב בְּאֶדָם, בְּזִמְן שֶׁהוּא נִרְאָה, חוֹצֵץ. וְאִם אֵינּוּ נִרְאָה, טוֹבֵל {יב} וְאוֹכֵל {יג} בְּתְרוּמָתוֹ: